

[Freddy Madsen]

slag, hvis det gennemføres, antagelig betyde, at disse reelle kapitalgevinster vil blive noget mindre i fremtiden, og at de altså vil blive en faldende del, men overstige de 30 pct. vil de ikke komme til, og hvordan det skal føre til konfiskation, er svært at se.

På samme måde forholder det sig, når hr. Aksel Pedersen taler om, at markedsmechanismen bliver sat ud af kraft – det har også andre været inde på – men heller ikke den sag er der hold i.

Der er som sagt ikke meget hold i den argumentation, der føres frem. Det, vi må forstå, er, at der er en kreds af partier her i folketinget – og det undrer os ikke – som mere ser på ejendomsmæglernes interesser, end de ser på almindelige menneskers tarv.

Men så til de partier, som på forskellig led har udtrykt sympati for tanken, selv om de ikke er helt enige. Også hos dem optræder der dog en række misforståelser, som det kan være nyttigt at få rettet. Jeg synes, det er lidt svage undskyldninger, der kommer både fra ministeren, fra den socialdemokratiske ordfører og fra hr. Bernhard Baunsgaard. Hr. Bernhard Baunsgaard svinger sig op til at sige, at vi ikke har gidet gøre noget ved forslaget. Ja men vi har netop ladet en række af de spørgsmål, som her rejses, stå åbne, også for at der igennem forhandling mellem de partier, der havde sympati for tanken, kunne være mulighed for, at vi i fællesskab nåede frem til, hvordan disse problemer skulle løses.

Så blæses nogle af dem op, f. eks. nu det om prioritetsrækkefølgen. Vi forestiller os, at på det tidspunkt, hvor staten går ind i billedet, må den naturligvis indgå i rækken af prioriteter på lige fod med andre, altså efter de prioriteter, som findes i forvejen. Lige så naturligt må det være, at efterhånden som andre prioriteter afvikles, rykker statens fordringer op.

Vi kan diskutere spørgsmålet om renten, om det skal være diskontoen, eller om det skal være markedsrenten. Også på dette område har vi skelet alvorligt til, at det skulle være noget, som var acceptabelt ude i befolkningen.

Det gælder også på et andet område i diskussionen med de partier, som har sympati for tanken. Der tales fra socialdemokratiets side bl. a. om, at man godt kunne ønske sig, at der var noget, der var stærkere. Det kunne

vi i og for sig også, men vi ved fra de tidligere afstemninger om jordlovene, fra den agitation, som drives på mange områder, at det er nødvendigt, at vi tager fat på problemet på en sådan måde, at vi kan skabe et flertal for det ude i befolkningen. Det er nøjagtig dér, jeg mener, at de alvorlige meningsforskelle imellem socialdemokratiets måde at se tingene på og så den måde, vi ser dem på, er. Det gælder antagelig også andre af de partier, der har sympati for det.

Hvad er det, de taler om? De taler om, at det, der er brug for, er at beskutte værdistigningerne. Det er netop det, vi advarer imod. Vi advarer imod, at man begynder at beskutte de jævne mennesker, som i tillid til det system, som vi har, og i tillid til det, politikerne har gennemført, har sat sig for tårnhøje huslejer i eget hus, og som alvorligt frygter, at de vil blive drevet fra hus og hjem, hvis der nu skal foretages en beskatning af kapitalværdistigningerne. Derfor er det, vi siger: lad os foretage denne indefrysning, som på den ene side garanterer, at de, der bruger husene til at bo i, kan blive siddende, og på den anden side forhindrer, at de kan belåne værdierne.

Ordføreren for centrum-demokraterne siger: ja men er det nu bevist, at det pumpes ud i forbruget? Ja, det er bevist, at det er store beløb, som pumpes ud i forbruget. Hvis man bruger sin sunde fornuft, så ved vi alle sammen, at folk med huse osv. belåner dem, og at det ikke alene er til at forbedre husene, men også til at købe farvejernsyn, biler, lystbåde og andre af den slags ting for. Det er ikke, fordi jeg mener, at der er noget odiøst i den sag, men det er nøjagtig det, som er med til at skabe inflationen, og det er det, der er med til at forværrer betalingsbalancen.

Må jeg så ikke godt til slut sige til socialdemokratiet, at det, som jeg synes er det værste i den diskussion, vi har her, er, at man erkender, at der skal gøres noget ved det, og så siger man bagefter: men vi har en forpligtelse over for augustforlig I, der gør, at vi nu må forhandle på den led. Ja men prøv nu at høre, hvad der er sagt her i dag! Hvem var det, der var med dér? Det var centrumdemokraterne, som her står og siger, at det vil de aldeles ikke have noget at gøre med. Det var hr. Arne Bjerregaard, som helt og aldeles har misforstået situationen, idet han står og taler om beskatning af inflationsge-